

indulata maradt hátra, a megszabadulni vágyás indulata. Érdekes módon ennek az indulatnak egészen átható, sajátos szaga volt, ideges pacsuliszag, mely még sokáig ott gunnyasztott a nő helyén. Nem néztem fel rájuk, nem láttam az arcukat, de így is tudtam, hogy rosszban sántikálnak, apa és a nő. És tudtam, hogy mindjárt megszűnők létezni. Ez be is következett. Amint apa kivonult a látóteremből, nem tudtam többé, ki vagyok, nem voltak eredőim, nem voltak kezdeteim, nem volt se jelenem, se jövőm, nem volt lakcímem – eredetileg apa volt a lakcímem, ő viszont eltűnt –, az égtájokról akkor még nem volt fogalmam. Fájdalmas, sötétszürke ürességérzés fogott el, egyfajta dermedt gomolygás. Tudtam, nem vagyok jó semmire, egy eldobandó, érdemtelen kis kacat vagyok, kellemetlen tehertétel. Körvonalaím elernyedtek, és könnyű, nyárvégi párlattá varázsolódtak. Nem küzdöttem a megsemmisülés ellen. A kisujjamat se emeltem föl. Az a karcolatnyi jajkiáltás, mely torkomat oly fojtogatóan és fájón reszelte, sohasem hagyta el ajkam, mert tudtam, hogy igaza van a megsemmisülésnek, hogy jogos. Az utolsó bennem maradt kép az orromig érő fűszálak voltak, aztán a nagy semmibe foszlottam.

Késő éjjel találtak rám. Három falu fésülte át a mezőket, az irtásokat és az erdőt. Egy gödörben kucorogtam, arcomat a földbe temetve.

Vörös István

TÉVEDÉSEK

A magas háznak rövidebb
az árnyéka, mint az alacsonynak,
és a lapos tetőn nehezebb jární,
nem a meredeken. Hegynek fölfelé
futok, nincs akadály előttem.
Végig a földszinten vagyok, aztán
az első emeletre kötélpálya
emel, nyáron sok itt a hó, de most
csak felhők, felhők, felhők.

Elszalad mellettem egy vakond,
a föld alól pacsirta néz ki
egy pillanatra. Jó nem tudni
mindent. Jó nem tudni semmit.
Nem jó tudni valamit. A valami
úgy vándorol a gondolatok közt,
mint szilánk a sebesültben, sőt
a sebesült unokájában, aki megörökli
ezt is a házrésszel, szőlővel,
kézfórmával együtt.

A KORLÁT

Akinek olyan közel vannak a korlátai,
mint nekem, az hogy nem fél több lenni magánál?
Az hogy nem fél önmaga lenni?
Az hogy nem fél magánál is kevesebbnek mutatkozni?

Egyrészt: fél.
Másképp, nem több önmagánál,
nem önmaga,
nem is kevesebb.
Harmadrészt elfut a korlát mellett, mint kocogó a Duna-parton,
és nézi a vizet. Sirályok kavarnak a téli folyó fölött,
ott, ahol a szennyvizet szállító patak beletorkollik.

Akinek a korlátain túl rakparti autóforgalom nyüzsög,
és mélyebbre egy egész folyó nehéz teste kúszik köves mederben,
az hogy nem fél nézni a vizet?

Egyrészt: fél.
Másképp, nem lát jól, szemüveges,
harmadrészt a folyó úgy kúszik a köves mederben,
mint katona az első kiképzésen a drótkadályok alatt.

Aki becsukott szemmel hadgyakorlatot lát
egy város sziluettje helyett,
az hogy nem fél városban lakni,
becsukni a szemét,
és aztán kinyitni arra kíváncsian,
hogy melyik valóság kerekedik fölül?

Egyrészt: fél.
Másképp, tudja, mikor
van csukva és mikor nyitva a szeme,
harmadrészt nem volt katona, és kocogni se szokott.

Finy Petra

CSAK A SÍBOX ÉNEKEL

A jégszürke autópályán
 A kocsik némán suhannak el
 A lányok hátul alszanak
 Félrenyaklott fejjel
 Mint az a sérült guppi
 Amelyik csak a saját tengelye körül
 Tudott úszkálni
 És próbáltam a száraz eledelt

Mindig a fejére dobni, hogy könnyebben elérje
 Ám a társai olyan vadul kaptak oda
 Attól féltem kieszik a szemét is
 És akkor nemcsak törött gerincű
 De vak is lesz

Szóval tökéletes a csend az autóban
 Te is a gondolataid között matatsz
 Valahol bent vagy, mélyen önmagadban
 És egyre távolabb tőlem
 De ebbe az idegen némaságba
 Egyszer csak egy hang tör be
 És mint egy részeg barát, úgy omlik a nyakamba
 Mert hallom, hogy a kocsii tetején
 A síbox énekel
 Méghozzá milyen csodásan énekel

MINT A CLOROXBAN ÁZÓ FEHÉR CSIPKEBUGYI

A hóporos tarló közepén a kifakult nádas
 Éppen olyan, mint egy szőke szeméremszőrzet
 Dús és mégis áttetsző
 – Régi aktfotókon hordtak ilyet a nők
 Olyan furán sűrű szövésűt
 Mintha valami álszakállt ragasztottak
 Volna az ágyékukra –
 Most már a test körvonalait is látom

Itt tényleg egy nő fekszik, egy óriásasszony
Fehér domborulatokkal és olyan
Sápadt erezetű csillogással
Mint a cloroxban ázó fehér csipkebugyi

Aztán észreveszem az adótorony
Csúcsos árnyát a szántásba szűrva
Ami pont olyan, mint egy fekete sziké
És arra gondolok, hogy a fehér asszony
Egy halott a boncasztalon
Vagyis a télről most hántja le a hideget a tavasz kése
Komótosan, de biztosan
Hogy ne szakadjanak be a bőrrétegek

Benő Attila

(A KÓRUS ÉS A KUTYÁK)

A kórus talpig hófehérben
újra nekilendül a dallamnak.
A várt hangzat magasban, mélyben.
Mit a léghuzaton át hallanak:
zörej a dallam szövete alatt.
Elégedetlen a karmester.
Újrakezdés és csendfordulat.
Énekesek türelme olvad.
(Becsomagolt, kimért indulat.)

Odakint fekete kutyák
vonítanak a hóban.
A lánc feszülése visszaránt,
az indulat megtorpan,
lendülnének határokon túlra.
Elhallgatnak, párát kapkodnak,
majd nekiveselkednek újra.
Morognak, vicsorítanak
villog a hanguk éle.
Az összhangzatok alatt
odakint élnek.
Bent peregnek, koppannak
a hangjegyek.
Mint a jégeső,
mely újra eleredt.